

Andreea Tănăsescu
Exercițiu de solidaritate

Copyright © Andreea Tănăsescu
Copyright © TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce
fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzelor nr. 5, București e-mail: editura@tritonice.ro www.
tritonice.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României TĂNĂSESCU,
ANDREEA
Exercițiu de solidaritate / Andreea Tănăsescu
Tritonic, 2019

ISBN: 978-606-749-403-7

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustrații copertă: MUGUR POPA
Editor: BOGDAN HRIB

Comanda nr. 196/martie 2019
Bun de tipar: martie 2019
Tipărit în România

Reproducerea, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul
scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform
Legii dreptului de autor.

ANDREEA TĂNĂSESCU

EXERCIȚIU DE SOLIDARITATE Teatru

Andreea Tănăsescu

Încercări de...

Copyright © Andreea Tănăsescu

Copyright © TRITON, 2013 pentru dreptul prezentat.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce
fragmente din carte.

TRITON

Str. Constantin Brâncuși nr. 1, Sector 4, București, România
www.triton.ro

Design: Alexandru Popescu

ISBN 978-606-900-000-7

Editor: Alexandru Popescu

București, 2013

ISBN 978-606-900-000-7

Coperta: ALEXANDRA BARTAN

Designul copertei: MIHAIL POPA

Editor: WOODAN HILL

Comandă nr. 196/martie 2013

Tip de copertă: marie 2013

Tip de înlocuire:

Reproducerea, totală sau parțială, a acestui lucrări, fără acordul
scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform
Legii dreptului de autor.

CUPRINS

ARGUMENT	7
EXERCİIU DE SOLIDARITATE	11
NOAPTEA	95
FABRICA DE PEȘTE	161
ASCENSORUL	266

EXERCİȚIU DE SOLIDARITATE

PERSONAJE

- Bărbatul furios: bărbat, vârsta (30-40 ani);
- Femeia debusolată: femeie, vârsta (30-40 ani);
- Locatarii (4 locatari: locatar 1, 2, 3, 4, nedefiniți ca gen și vârstă). Pot fi îmbrăcați normal, cu costume uzate, din care lipsește fie o mânecă, fie altceva etc., dar chipul să inducă în eroare asupra genului;
- Jandarmul sau Responsabilul cu ordinea publică: e un bărbat înalt, cu umeri exagerat de lați (obținuți din construcția costumului). Poartă o uniformă neagră de polițist/ jandarm;
- Cei doi-responsabili cu securitatea mărfurilor: (doi oameni îmbrăcați în costume identice) bărbați;
- Un grup de figuranți îmbrăcați în militari în exercițiul funcțiunii;
- Găina: figurant îmbrăcat într-un costum ce figurează o găină.

Acțiunea se petrece într-un apartament de bloc. Scena arată ca o cutie de carton. Toate laturile sunt acoperite de bucăți mari de carton alb.

Din metru în metru sunt dispuse uși negre, mai mari sau mai mici care dau în culise. Astfel se crează un contrast între alb și negru. Pe uși se iese și se intră pe parcursul piesei.

Decorul mai este prevăzut și cu niște ferestre negre, dispuse mai sus sau mai jos, pe care vor scoate capul actorii în timpul jocului. În spatele scenei vor fi amplasate scări și schele pe care actorii vor urca pentru a ajunge la ferestre.

Scena va fi construită pe două nivele: nivelul aparent, pe care se află podeaua 1 și nivelul de jos, pe care se află podeaua a 2-a.

Podeaua 1 (întâi) este construită dintr-un material alb ce se aseamănă cu cartonul de pe pereți și care acoperă complet un practicabil. Deci, scena este mai sus, la început.

Inițial, în mijlocul scenei se află un televizor care proiectează imagini. Se va crea un film ce va rula pe acest televizor. În fața televizorului sunt așezate scaune-tabureți de culori diferite, dispuși aleatoriu pe scenă (verde, roșu, albastru, negru).

La un moment dat, se va săpa o groapă în mijlocul scenei, în locul televizorului. Pentru asta este pus practicabilul, iar sub practicabil, va exista un sac din care va ieși nisip.

SCENA I

(În scenă se află deja Bărbatul-furios. El stă cu spatele la public și cu fața către televizor. Schimbă canal după canal.)

Bărbatul-furios (schimbând canalele tv.): Stau, mă uit... mă-ntreb. Schimb! Iar schimb. Agresiune!! Agresiune? Văd. Văd? (Apare un chip de femeie la televizor): BAU! Ești făcută să te faci că mă vezi, iar eu sunt făcut să mă fac că te ascult. Dar între noi, e doar masa amorfă a conștiinței adormite. Iar muchiile cuantice a celor două lumi nu se întrepătrund decât prin intermediul undelor. (Schimbă din nou canalul) Titluri... reclame... Nume? Lumea e o zdreanță! Popoarele se mănâncă între ele! Oamenii migrează, își părăsesc țările! Nord-ul s-a înclinat pe-o parte! Arctica a început să se topească. Bum! Teritoriile sunt cucerite rând pe rând de armata căpcăunilor lacomi. Lumea e împărțită în organizații și megacorporații. Deja găina prăjită se vaită în super-market! Nu mai știe cui aparține. Odinioară aparținea omului lacom. Azi aparține guvernelor. Peste tot găini prăjite, cu ouăle arse, dezasamblate, destructurate. Oameni! Ieșiți la plimbare pe scara rulantă a istoriei! Numere! Cocoși! Urcăți pe garduri cu ciocurile legate! Funcționarii pleznesc de furie fiindcă trăiesc în colonii și-și numără banii doar la salariu! Doar

la salariu își numără banii!... (râde) Își cară pielea jupuită în cutii. Nimeni nu-și acceptă mediocritatea! Iar UNDELE... ne îneacă. UNDELE!? Le simt dansând, trecând din ușă-n ușă, din creier în creier. Coboară pe scară și urcă cu liftul. Atâtea unde care se întrepătrund. Suntem violați de unde, mâncați de ele, megaconștienți! Vinovați! Din cauză că ne-am lăsat cucerii de construcția tot mai alambicată de iluzii fonice, nimicuri radiofonice, atacuri televizate și telenovele prost regizate! Ah! (și schimbă iar canalul) Ooh!... (mai schimbă o dată) Vai!

(Intră în scenă Femeia- debusolată.)

Bărbatul-furios: Ai apărut ca să mă întrebi din trei interjecții de ce nu dorm la ora asta? Să mă supui judecății tale fragmentate? Să mă rogi să-mi asortez pijamaua cu ciucurele fesului? Ei bine... am rămas aici, la ora asta târzie din noapte pentru că e singurul interval orar în care pot avea și eu puțină liniște. Așa cum ai auzit! Am nevoie de liniște măcar o dată pe zi! Și mi-o găsesc în felul ăsta. Vreau să simt cum undele se tocesc în creierul meu.

Femeia: SIS-TEM!

Bărbatul-furios: Stai potolită!... Ce, vrei să înțelegi ritmul interior al cuvântului "Sis-tem"? Să înveți complexitatea literelor, a informațiilor structurate sub forma cercurilor texturate, să exersezi felul în care limba se arcuiește pentru a emite fiecare microsunet din cadrul acestui cuvânt? Ai devenit ambițioasă!! Dar limba e-o treabă sofisticată, draga mea... Mai

bine vino să vezi spectacolul lumii. Așează-te lângă mine!

(Femeia dă să se așeze și ea în fața televizorului alături de bărbat. Vrea să se așeze pe scaunul roșu.)

Bărbatul-furios: Nu, nu, nu! Astăzi trebuie să te așezi pe scaunul verde. Măine vine rândul celui roșu. A-șa! Vezi bine dragă? Uite, am de gând să-ți fac o destăinuire: am cumpărat acest dispozitiv... (îl arată) e practic invizibil. Din punctul ăsta de vedere seamăna cu noi. Și noi suntem invizibili! Existăm și totuși nimeni nu ne observă, trăim și nimeni nu ne cunoaște. Dar e vina noastră că nu știm să ne facem cunoscuți! Cât de absurd! Așadar, vezi? Acest dispozitiv va fi atașat aici, în spatele televizorului.

(Merge și atașează dispozitivul în spatele televizorului.)

Bărbatul-furios: Așa,... acum... surpriza!

(Vedem cum aparatul schimbă singur programele în mod aleatoriu.)

Bărbatul-furios: Abia acum putem să ne relaxăm și să privim spectacolul vieții.

(Se aud puternice bătăi într-una din uși.)

Jandamul (din culise): Îi caut pe Bărbatul-furios și pe Femeia-debusolată! Sunteți acasă?! E cineva? Unde-or fi? Am bătut atâta drum până aici... (continuă să bată)

(Se deschid una câte una ferestrele negre și ies tot felul de capete privind în jos. Sunt locatarii imobilului, aproape strigând împreună, ușor decalat):

Locatarii:

— Ss, ce zarvă!

— Oooo!

— Ce zgomot!

— Mai încet!

— E noapte!

— Ce strigăt profund!

— Unde te crezi?

— Cine ești?

— Vreau să dorm!

— Vreau să plâng!

— Vreau să uit!

— Taci!

— Ss...!

— Oooo!

(Apoi ferestrele se închid una câte una, după ce se mai deschid și închid de câteva ori și se sting treptat ca un murmur de aripi.)

Bărbatul-furios (către femeie): Stai dragă, nu-ți fă griji, rezolv eu! Să vedem mai întâi cine e. Să vedem apoi ce vrea. (fără să deschidă ușa): Cine-i...?

Jandarmul (din culise): Sunteți cumva Bărbatul-furios?

Bărbatul-furios: Eu!

Jandarmul: Vă rog, deschideți! Vin de departe...

Bărbatul-furios: De ce-aș face una ca asta mai înainte de a ști cine sunteți?

(Bărbatul deschide ușa. Înăuntru intră un jandarm echipat cu tot arsenalul, având inclusiv o bâta de cauciuc în mână. Femeia devine agitată.)

Jandarmul: Sunt...

Bărbatul-furios: Nu vă chinuiți să-mi explicați. Știu cine sunteți! Am... făcut ceva rău? Nu! În acest apartament nu s-a comis nici o infracțiune!

Jandarmul: Stați liniștit. Azi nu dau amenzi pentru deșteptăciune...

(Jandarmul observă jocul televizorului și felul în care se schimbă programele.)

Bărbatul-furios: Vreți să vă bucurați și dvs. de spectacol? Luați loc!

(Jandarmul mirat dă să se așeze pe scaunul roșu, privind anesteziat către ecranul pe care canalele se schimbă cu rapiditate.)

Bărbatul-furios: Vă rog, nu pe scaunul roșu, pe cel verde, astăzi! Să respectăm regulile. (*Jandarmul se așează pe scaunul verde, soția se re-așează pe alt scaun*). Observați acest algoritm? Vedeți cu câtă rapiditate se derulează imaginile?...

(*Toți se uită la ecranul care-și schimbă canalele cu rapiditate. Pe măsură ce privesc ecranul, acesta îi atrage spre el tot mai mult și încep să se apropie ușor, ușor de ecran. Deodată sună o alarmă de ceas. Se trezesc toți ca dintr-o reverie. Apare un cap într-o fereastră, sus*):

Locatarul (*capul din fereastră*): A fost ora douăsprezece! Închideți televizoarele!

(*Apar alți locatari în alte ferestre, pe rând.*)

Locatarii (*decalat*): A fost ora 12 h. Închideți televizoarele!

(*Ferestrele se închid, se deschid, se închid. Bărbatul-furios închide și el televizorul și îl scoate din priză.*)

Jandarmul: Așadar... unde rămăsesem?

Bărbatul-furios: Ce seară ciudată! E atâta liniște... și totuși îmi sună în cap un cântec vechi. Ce vremuri erau altădată... Unde s-au dus?!

Jandarmul: Altădată! Adică, vorbeți de vremuri când pe-atunci nu erau aici organizații sau megacorporații să-și împartă teritoriile, să dezmembreze orașele astea în loturi și parcele, când încă mai existau țări... despre asta vorbeți?

Bărbatul-furios: Da, s-a ales praful de tot! Oh,... mă scuzați!

Jandarmul: Nu vă scuzați, aveți dreptate! Doar parcele, organizații, corporații... Te plimbi debusolat din teritoriu în teritoriu, urmărind o lumină. Mergi înainte pe un culoar întunecat sperând ca la capătul culoarului să găsești totuși o casă de oameni.

Bărbatul-furios: Așa... ne-ați găsit pe noi?!

Jandarmul: Exact!

Bărbatul-furios: Înțeleg că v-a atras lumina.

Jandarmul: Căldura umană mai degrabă, cu toate că nu prea înțeleg diferența. Știam eu că aici se ascund oamenii! Nu vă temeți, nu voi raporta. Acum nu sunt în timpul serviciului. Nu mă apasă nimic acum, nici măcar nu mă jenează. Nu mă tem că sunt aici microfoane sau alte aparate de ascultat suflul și bătăile inimii.

Bărbatul-furios: Doriți să beți ceva?

Jandarmul: Dați-mi! Dar să fie tare, să simt căldură în stomac!

(*Bărbatul-furios îi face semn femeii. Femeia-debusolată iese pe o ușă și se întoarce pe alta cu o sticlă de tărie. Umple paharele, dar nu beau.*)

Jandarmul: Așa da! Acum mai merge! A! Eu am făcut școala pe acele vremuri... și ce vremuri! Am

învățat sensul și pronunția frazelor în același timp!
Nu ca acum... decalat. Pe atunci școala nu se limita la cuvinte.

Bărbatul-furios (*puțin ironic*): Ce timpuri, domnule!

Jandarmul: Și ce mult timp a trecut de când n-am mai ciocnit un păhărel, nici măcar cu dvs... Nu v-am mai văzut ieșind afară prin... mizeria asta.

Barbatul-furios: Nu! De ce m-aș mai chinui?! Și-apoi, cu cine-aș vorbi, mai ales acum de când... sensurile s-au pierdut, de când emoția s-a decalat de sursa ei. Ceva noutăți, totuși?

Jandarmul: Nimic în afară de ce știati... Reorganizări departamentale, orchestrații teritoriale. O mână de patetici au pus laba pe pământuri, au îngrădit câmpurile cu sârmă ghimpată. Seara, fanaticii - militanții pentru eliberare globală - un grup de sadici... dansează pe sârma asta ghimpată, până rămân acolo cu beregata tăiată. Ziua, tractoarele îi adună ca pe sperietori și-i replantează în casele lor, pe canapelele din fața televizoarelor, ca să-și evalueze faptele nocturne. Sunt unii care seamănă zarvă doar ca să se vadă mai apoi în ecran. Nu-i deranjează să-și trăiască viețile în ritmul ăsta infernal.

Bărbatul-furios: De ce s-ar jena. Și... atât...?!

Jandarmul: Da!... În rest, e calm și banal; ne plimbăm de dimineață până seara prin fața loturilor,

a parcelelor teritoriale însemnate cu litere mari, negre letale... atât de mari, încât se văd bine până și noaptea. Dar nu știm încă cine se ascunde în spatele lor. Uneori mă așez din întâmplare la mese, cu oameni fără trăsături particulare... sunt mese lungi, de generali ai veacurilor. (*ciocnesc, dar nu beau*) Ei își împart la un pahar, teritorii și vise obligatorii. Dar... ia uite ce trece timpul! Poate ieșiți totuși la aer într-una din zilele astea. Nu cred că zâmbetul dvs. va fi remarcat, căldura umană pe care încă o emanați... dar... de ce nu încercați??

Bărbatul-furios: Ultima oară când a îndrăznit să pună piciorul afară nevastă-mea a fost penalizată pentru deșteptăciune... S-a întors acasă mai mult moartă decât vie. Acum nu mai vorbește deloc, săraca! N-aș vrea să pățesc și eu asta!

Jandarmul: Înțeleg!...

(*Ciocnesc paharele, dar iarăși nu beau.*)

Bărbatul-furios: Ați băut?!

Jandarmul: Aproape!... Vă aștept și pe dvs.!

(*Bărbatul-furios dă primul paharul pe gât. Apoi bea și jandarmul. Se aude o alarmă. Cei doi tresar.*)

Bărbatul-furios (*către femeie*): Ascunde sticla!

(*Femeia se repede cu sticla afară din scenă, iese pe una dintre uși.*)